

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 2 czerwca 2014 roku powodowie D. M. i W. M. reprezentowani przez pełnomocnika - radcę prawnego A. M. wnosili o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwot **po 80.000 złotych** tytułem zadośćuczynień za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią osoby najbliższej – męża i ojca powodów z ustawowymi odsetkami od dnia 15 marca 2014 roku do dnia zapłaty , a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kwot **po 7.200 złotych** tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego . (**k. 4-11**)

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W., reprezentowany przez pełnomocnika adwokata D. K. , nie uznał żądania pozwu, wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu wg. norm przepisanych, kwestionując wysokość dochodzonych pozewem roszczeń , jak również podstawę na jakiej mają być przyznane zadośćuczynienia.

Pełnomocnik pozwanego wskazał, iż w świetle przepisów obowiązujących w dacie szkody, powodom nie przysługuje prawo żądania zadośćuczynienia.

Przed wprowadzeniem do porządku prawnego art. 446 § 4 k.c. kwota wypłaconego świadczenia z tytułu stosownego odszkodowania uwzględniała także rekompensatę krzywdy moralnej .

Ponadto pełnomocnik pozwanego zakwestionował również wysokość dochodzonych pozewem roszczeń, podnosząc, iż są one wygórowane. Pełnomocnik pozwanego podniósł także zarzut przyczynienia się poszkodowanego na poziomie nie mniejszym niż 70 % . Zmarły H. M. poruszał się bowiem jezdnią , podczas gdy warunki drogowe pozwalały i obliżowały pieszego do skorzystania z istniejącego w miejscu zdarzenia pobocza . Biorąc powyższe pod uwagę powództwo nie zasługuje na uwzględnienie i winno zostać oddalone . (**k.80-84**)

Ostatecznie na rozprawie w dniu 19 grudnia 2014 roku pełnomocnik powodów poparł powództwo .

Pełnomocnik pozwanego wnosil o oddalenie powództwa .

(**dowód:** nagranie audio-video z dnia 19 grudnia 2014 roku stanowiska stron postępowania 00:01:29- 00:03:02 **k.133,143**)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 listopada 2006 roku w miejscowości P. , D. S. , kierujący samochodem ciężarowym marki M. (...) o nr. rej. (...) , nie zachował należytej ostrożności podczas wykonywania manewru cofania i najechał na idącego jezdnią H. M. . W wyniku wypadku H. M. doznał obrażeń ciała w postaci urazu zmiążdżeniowego kończyny dolnej prawej , ran szarpanych twarzy i wstrząsu , a obrażenia te miały związek z jego zgonem w dniu 12 stycznia 2007 roku.

Sprawca powyższego zdarzenia D. S. oskarżony o to , że w dniu 4 listopada 2006 roku , jadąc jako kierujący samochodem ciężarowym marki M. (...) o nr. rej. (...) , nie zachował należytej ostrożności podczas wykonywania manewru cofania najechał na idącego jezdnią H. M. w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci urazu zmiążdżeniowego kończyny dolnej prawej , ran szarpanych twarzy i wstrząsu , a obrażenia te miały związek z jego zgonem w dniu 12 stycznia 2007 roku , tj. o czyn z art. 177 § 2 kk został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku II Wydział Karny z dnia 15 maja 2007 roku i wymierzono mu karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności , warunkowo zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby dwóch lat , a także orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres jednego roku .

(**dowód:** wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku wydany w sprawie II K 146/07, **k. 74** akta Sądu Rejonowego w Radomsku w sprawie II K 146/07 w załączeniu , karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 20 listopada 2006 roku , karta statystyczna do karty zgonu , notatka urzędowa o wypadku **k.25,28,29-32,33**)

Kierujący samochodem M. D. S. popełnił błąd w taktyce jazdy nie zachowując szczególnej ostrożności podczas cofania i nie ustępując pierwszeństwa idącemu jezdnią pieszemu. Bezpośrednią przyczyną wypadku drogowego było nieprawidłowe zachowanie kierującego samochodem M. D. S. , który nie zachował szczególnej ostrożności podczas cofania i nie ustąpił pierwszeństwa idącemu jezdnią pieszemu. Pieszcy H. M. przyczynił się do powstania wypadku drogowego poruszając się jezdnią około 1,0 m od pobocza w sytuacji , gdy pobocze nadawało się do ruchu pieszych .

(**dowód**: opinia biegłego ds. rekonstrukcji wypadków drogowych w aktach Sądu Rejonowego w Radomsku w sprawie II K 146/07 w załączeniu **k.38**)

Wyrokiem z dnia 28 maja 2008 roku Sąd Rejonowy w Radomsku I Wydział Cywilny zasądził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki D. M. stosowne odszkodowanie w związku ze śmiercią męża w kwocie 26.000 złotych zaś na rzecz W. M. stosowne odszkodowanie w wysokości 20.000 złotych .

(**dowód** : akta o sygn. IC 13/08 Sądu Rejonowego w Radomsku w załączeniu, wyrok **k.126,126 v.,**)

Pojazd sprawcy szkody w dacie wypadku był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym (...) S.A. z siedzibą w W. .

(okoliczność bezsporna)

Zmarły w następstwie wypadku komunikacyjnego z dnia 4 listopada 2006 roku był ojcem i mężem powodów – W. M. i D. M. , miał 60 lat.

(okoliczność bezsporna)

Powódka D. M. wraz z mężem przeżyła w związku małżeńskim 35 lat , H. M. zamieszkiwał wraz z żoną i synem W. M. . Rodzina była bardzo zżyta ze sobą . Śmierć męża wpłynęła negatywnie na stan zdrowia psychicznego i fizycznego powódki D. M. , pogorszyło się także życie emocjonalne jego syna – powoda W. M. .

Zmarły H. M. był głową rodziny i jak żył „, to gospodarstwo tętniło życiem ” , nadzorował prace w gospodarstwie rolnym , pomagał także przy pracach w gospodarstwie domowym . Powód W. M. pracował zawodowo zaś jego rodzice – H. M. i D. M. pracowali w gospodarstwie rolnym . Wszyscy mieli plany dotyczące modernizacji gospodarstwa rolnego , chcieli inwestować w hodowlę trzody chlewnej . Po śmierci H. M. plany dotyczące modernizacji gospodarstwa rolnego nie zostały zrealizowane , powód W. M. uważał , że sobie nie poradzi z realizacją tych planów bez udziału ojca .

Powodowie często odwiedzają grób zmarłego i „, pamięć o nim jest zawsze żywa ” .

Powodowie stracili radość życia , zamknęli się w sobie , unikali kontaktu z innymi ludźmi, nie mogli się pogodzić ze śmiercią ukochanego ojca i męża . D. M. do dnia dzisiejszego nie może poradzić sobie z obowiązkami domowymi, samotnością , podaje , że mąż był bardzo zaradny, razem pracowali w polu .

(**dowód** : nagranie audio- video z dnia 26 września 2014 roku zeznania świadka W. I. 00:03:41- 00:07:54 **k.106,109**, zeznania świadka B. R. 00:07:54 – 00:12:42 **k.106,107,109** , nagranie z dnia 14 listopada 2014 roku zeznania powoda W. M. 00:02:22-00:07:16 **k.120,122**, zeznania powódki D. M. 00:07:16-00:14:21 **k.120,121,122**)

Tragiczna śmierć ojca powoda – H. M. spowodowała wystąpienie u W. M. naturalnej reakcji żałoby . Powód nie wymagał i nie wymaga leczenia psychiatrycznego , ani pomocy psychologicznej . Mechanizmy obronne psychiki powoda funkcjonowały i funkcjonują prawidłowo. W wyniku śmierci ojca powód doświadczył urazu i trudności adaptacyjnych , które wiązały się z przeżywaniem poczucia głębokiej straty, smutku, żalu, złości, skrzywdzenia , opuszczenia, osierocenia . Są to uczucia i stany adekwatne do sytuacji, normalne , choć powodujące dyskomfort i cierpienie . Nie doszło do całkowitego załamania linii życiowej powoda w związku ze śmiercią ojca, był on i jest obecnie w stanie wykonywać prawidłowo swoje role życiowe i funkcjonować normalnie w aspekcie psychospołecznym .

(**dowód:** opinia sądowno – psychologiczna mgr M. P. dotycząca powoda W. M. **k.113,114**)

Na skutek wypadku , który zdarzył się pod domem powódka D. M. doświadczyła urazu psychicznego , który wiąże się obecnie nadal z przeżywanym poczuciem głębokiej straty , krzywdy , niesprawiedliwości , smutku , żalu, opuszczenia i osamotnienia . Uraz psychiczny spotęgowany był obecnością powódki na miejscu wypadku wkrótce po zdarzeniu widokiem cierpiącego męża , następnie jego dalszym cierpieniem i śmiercią w szpitalu. Jakość życia powódki w każdym aspekcie funkcjonowania , w tym w aspekcie psychicznym , po śmierci męża uległa pogorszeniu . Powódka pomimo upływu czasu, nie odzyskała równowagi psychicznej , czuje się słaba, niespokojna , w dalszym ciągu doświadcza smutku i cierpienia oraz niezdolności do przeżywania radości i zadowolenia z życia. Uraz spowodował trwałą zmianę w jej osobowości z dominującą anhedonią i żalem .

(**dowód:** opinia sądowno – psychologiczna mgr M. P. dotycząca powódki D. M. i opinia uzupełniająca **k.115,116,130**)

W związku ze śmiercią osoby najbliższej powodowie pismem z dnia 5 lutego 2014 roku zgłosili roszczenie o zadośćuczynienie z tytułu naruszenia dobra osobistego oraz wnosili o wszczęcie przez stronę pozwaną postępowania likwidacyjnego . Strona pozwana odmówiła pismem z dnia 20 marca 2014 roku uznania roszczeń .

(**dowód :** pismo strony powodowej z dnia 5 lutego 2014 roku **k.37,38**, pismo strony pozwanej z dnia 20 marca 2014 roku **k. 39**)

Dokonując powyższych ustaleń faktycznych Sąd oparł się na dowodach w postaci przywołanych powyżej dokumentów, zeznań powodów oraz świadków .

Powyższe zeznania są wiarygodne, spójne, rzeczowe i brak jest podstaw do podważenia ich wiarygodności. W swoich zeznaniach powodowie oraz przesłuchani w charakterze świadków- B. R. i W. I. opisali jakie relacje łączyły powodów ze zmarłym tragicznie H. M. oraz jakie skutki dla ich dalszego życia miała utrata osoby najbliższej.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd uwzględnił także opinię biegłej psycholog mgr M. P.. Powyższa opinia, w której biegła oceniła stan psychiczny i emocjonalny powodów po tragicznej śmierci męża i ojca oraz wpływ tegoż wydarzenia na ich dalsze życie i stan zdrowia, jest na tyle kategoryczna i przekonująca, że wystarczająco wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych. Nie została także skutecznie podważona przez żadną ze stron procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje natomiast ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. 1152).

W świetle art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, który stanowi *lex specialis* do art. 822 § 1 k.c., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym obowiązani są do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Zgodnie natomiast z art. 35 cytowanej ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej wyrzuciła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W dacie zdarzenia posiadacz pojazdu, który spowodował wypadek komunikacyjny, był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej przez pozwane towarzystwo ubezpieczeń. Do wyrządzenia szkody H. M. doszło w następstwie ruchu pojazdu mechanicznego. Wobec powyższego, w ocenie Sądu w niniejszej sprawie zachodzą

podstawy odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody na podstawie art. 436 § 1 k.c. w związku z art. 435 § 1 k.c. Spełniona została także przesłanka, iż poszkodowany mąż i ojciec powodów wskutek uszkodzeń ciała doznanych w wypadku komunikacyjnym zmarł .

Wobec powyższego pozwany co do zasady jest odpowiedzialny z tytułu szkody wyrządzonej powodom .

Pozwany kwestionując zasadę swojej odpowiedzialności podniósł, iż w świetle przepisów obowiązujących w dacie szkody, powodom nie przysługuje prawo żądania zadośćuczynienia z tytułu krzywdy powstałej w następstwie śmierci osoby bliskiej. Wskazał bowiem, iż przepis art. 446 § 4 k.c. przyznający członkom najbliższej rodziny zmarłego prawo żądania zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, został wprowadzony do porządku prawnego z dniem 3 sierpnia 2008r. Zatem w dacie śmierci H. M. , z którego to zdarzenia powodowie wywodzą swoje roszczenia o zadośćuczynienie, powyższa norma prawna nie obowiązywała.

Nie przecząc powyższym nie budzącym wątpliwości okolicznościom, należy jednakże wskazać, iż podstawę prawną żądania powodów stanowi norma **art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c.** Należy bowiem mieć na uwadze, iż zdarzenie, z którego powodowie wywodzą swoje roszczenia miało miejsce w dniu 4 listopada 2006 roku , a zatem przed wejściem w życie art. 446 § 4 k.c., który to przepis obowiązuje od 3 sierpnia 2008r. i wobec powyższego nie może on być podstawą rekompensowania krzywdy doznanej przez powodów w następstwie śmierci H. M. . Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela w pełni stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 października 2010r. wydanej w sprawie III CZP 76/10. Zgodnie z powyższą uchwałą więź rodzinna jest dobrem osobistym. Za jej zerwanie wskutek śmierci osoby bliskiej wywołanej przestępstwem członkom rodziny należy się zadośćuczynienie pieniężne.

W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, iż „ katalog dóbr osobistych określony w art. 23 k.c. ma charakter otwarty. W orzecznictwie i w piśmiennictwie przyjmuje się zgodnie, że ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. W judykaturze uznano, że do katalogu dóbr osobistych należy np. prawo do intymności i prywatności, płéć człowieka, prawo do planowania rodziny, tradycja rodzinna, pamięć o osobie zmarłej.

Trudno byłoby znaleźć argumenty sprzeciwiające się zaliczeniu do tego katalogu także więzi rodzinnych. Więzy te stanowią fundament prawidłowego funkcjonowania rodziny i podlegają ochronie prawnej (art. 18 i 71 Konstytucji RP, art. 23 k.c.). Skoro dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. jest kult pamięci osoby zmarłej, to - a fortiori - może nim być także więź między osobami żyjącymi. Nie ma zatem przeszkód do uznania, że szczególna więź emocjonalna między członkami rodziny pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c.”

Wobec powyższego Sąd, dzieląc stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w cytowanej powyżej uchwale, uznał, iż najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed 3 sierpnia 2008r.

W świetle powyższych rozważań Sąd uznał powództwo w niniejszej sprawie co do zasady za uzasadnione.

Na podstawie wskazanych powyższej przepisów kompensacie podlega doznana krzywda, a więc w szczególności cierpienie, ból i poczucie osamotnienia po śmierci najbliższego członka rodziny. Śmierć osoby bliskiej stanowi zwykle wielki wstrząs dla rodziny, a cierpienia psychiczne, jakie się z tym wiążą, mogą przybierać ogromny wymiar, tym większy, im mocniejsza była więź emocjonalna łącząca zmarłego z jego najbliższymi.

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia powinno zostać natomiast dokonane z uwzględnieniem wszelkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy oraz to, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość winna przedstawiać jakąś odczuwalną wartość- por. przykładowo wyrok SN z dnia 12 kwietnia 1972 roku, II CR 57/72, OSNCP 1972, z. 10, poz. 183 oraz wyrok SN z dnia 24 czerwca 1965 roku, I PR 203/65, OSPIKA 1966, poz. 92).

Śmierć H. M. spowodowała wystąpienie u powodów reakcji żałoby.

Tragiczna śmierć ojca powoda – H. M. spowodowała wystąpienie u W. M. naturalnej reakcji żałoby . Powód nie wymagał i nie wymaga leczenia psychiatrycznego , ani pomocy psychologicznej . Mechanizmy obronne psychiki powoda funkcjonowały i funkcjonują prawidłowo. W wyniku śmierci ojca powód doświadczył urazu i trudności adaptacyjnych , które wiązały się z przeżywaniem poczucia głębokiej straty, smutku, żalu, złości, skrzywdzenia , opuszczenia, osierocenia . Są to uczucia i stany adekwatne do sytuacji, normalne , choć powodujące dyskomfort i cierpienie . Nie doszło do całkowitego załamania linii życiowej powoda w związku ze śmiercią ojca, był on i jest obecnie w stanie wykonywać prawidłowo swoje role życiowe i funkcjonować normalnie w aspekcie psychospołecznym .

Na skutek wypadku , który zdarzył się pod domem powódka D. M. doświadczyła urazu psychicznego , który wiąże się obecnie nadal z przeżywanym poczuciem głębokiej straty , krzywdy , niesprawiedliwości , smutku , żalu, opuszczenia i osamotnienia . Uraz psychiczny spotęgowany był obecnością powódki na miejscu wypadku wkrótce po zdarzeniu widokiem cierpiącego męża , następnie jego dalszym cierpieniem i śmiercią w szpitalu. Jakość życia powódki w każdym aspekcie funkcjonowania , w tym w aspekcie psychicznym , po śmierci męża uległa pogorszeniu . Powódka pomimo upływu czasu, nie odzyskała równowagi psychicznej , czuje się słaba, niespokojna , w dalszym ciągu doświadcza smutku i cierpienia oraz niezdolności do przeżywania radości i zadowolenia z życia. Uraz spowodował trwałą zmianę w jej osobowości z dominującą anhedonią i żalem .

Powyższe uzasadnia przyznanie powodom stosownych kwot tytułem zadośćuczynień za śmierć osoby bliskiej – ojca i męża .

Mając powyższe na uwadze, kierując się opisanymi powyżej dyrektywami, Sąd uznał, iż wysokość należnego powodom zadośćuczynienia winna wynosić w przypadku powódki D. M. – **60.000 złotych** zaś w przypadku powoda W. M. **40.000 złotych** . Powodowie byli silnie emocjonalnie związani z H. M. . Do chwili obecnej odczuwają osamotnienie po jego śmierci, brak ojca i męża i jego bolesną nieobecność .

Ustalenie wysokości należnego powodom zadośćuczynienia wymaga odniesienia się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przyczynienia zmarłego H. M. do wypadku komunikacyjnego z dnia 4 listopada 2006 roku . W świetle bowiem normy art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego , opinii biegłego ds. rekonstrukcji wypadków drogowych w aktach Sądu Rejonowego w Radomsku w sprawie II K 146/07 Sąd **przyjął 30 %** przyczynienia się zmarłego H. M. ojca i męża powodów do powstania zdarzenia .

Z treści opinii wynika , że bezpośrednią przyczyną wypadku drogowego było nieprawidłowe zachowanie kierującego samochodem M. D. S. , który nie zachował szczególnej ostrożności podczas cofania i nie ustąpił pierwszeństwa idącemu jezdnią pieszemu. Pieszy H. M. przyczynił się do powstania wypadku drogowego poruszając się jezdnią około 1,0 m od pobocza w sytuacji , gdy pobocze nadawało się do ruchu pieszych .

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził na rzecz powodów : D. M. kwotę **42.000 złotych** tytułem zadośćuczynienia i na rzecz powoda W. M. kwotę **28.000 złotych** tytułem zadośćuczynienia za krzywdę powstałą w następstwie śmierci H. M., przy uwzględnieniu **30% przyczynienia poszkodowanego** do powstania szkody. Sąd wziął pod uwagę wypłacone na rzecz powodów odszkodowania z tytułu pogorszenia sytuacji życiowej , na rzecz powódki D. M. w kwocie 26.000 złotych zaś na rzecz powoda W. M. stosowne odszkodowanie w wysokości 20.000 złotych . Było to co prawda odszkodowanie zasądzone na podstawie art. 446 § 3 k.c. a zatem z innej podstawy prawnej jednakże w ówczesnym orzecznictwie przy zasądzeniu takiego odszkodowania Sąd każdorazowo miał na uwadze także pewne szkody niemajątkowe często nieuchwytnie.

Obecnie obowiązujący art. 446 § 4 k.c. akcentuje zaś ściśle majątkowy charakter roszczenia z art. 446 § 3 k.c.

Z uwagi na to, iż powodowie żądali zasądzenia kwot po 80.000 zł Sąd, uznając, iż żądanie pozwu ponad zasądzone kwoty nie znajduje prawnego ani faktycznego uzasadnienia, oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., zasądzając odsetki od dnia 15 marca 2014 roku . Powodowie zgłosili swoje roszczenia pozwanemu pismem z dnia 5 lutego 2014 roku , doliczając 7 –dniowy termin na obieg korespondencji upływ 30-dniowego terminu wynikającego z art.14 nastąpił w dniu 14 marca 2014 roku .

Zgodnie bowiem z art.14 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych , Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych na likwidację szkody i wypłatę świadczeń pozwany ma 30 dni zatem zasadne jest zasądzenie odsetek zgodnie z żądaniem strony powodowej od dnia następnego , tj. **od dnia 15 marca 2014 roku .**

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., stosując zasadę stosunkowego ich rozdzielenia. Powodowie wygrali proces w 44 % zaś przegrali w 56 % .

Koszty poniesione przez strony wyniosły łącznie 10.851 zł, w tym po stronie każdego z powodów po 3.617 zł z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika, zaś po stronie pozwanego także 3.617 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 100 k.p.c. zniósł wzajemnie koszty procesu pomiędzy powódką D. M. , a pozwanym (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. .

Na podstawie art.102 k.p.c. nie obciążył pozwanego W. M. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. .

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Dz. U z 2010, Nr 90. poz. 594 w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 3.853,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa (jest to kwota odpowiadająca 44 % nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu, która to opłata łącznie wynosiła 8.000 zł i 44 % kosztów opinii biegłego , które łącznie wynosiły 766,52 złotych).

Na podstawie art. 113 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku w związku z art. 102 k.p.c. Sąd nie obciążył powodów nieuiszczonymi kosztami sądowymi od oddalonej części powództwa, zważywszy na sytuację materialną powodów oraz charakter sprawy .